

ТАЈНИ ЖИВОТ музеја

МУЗЕЈ САВРЕМЕНЕ УМЈЕТНОСТИ
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ТАЈНИ ЖИВОТ музеја

Текст: Јелена Којовић Тепић
Илустрације: Драгослав Малинић

Музеј савремене умјетности Републике Српске

Једног дивног дана у велељепној згради Музеја савремене умјетности Републике Српске, сасвим у ћошку архиве, испод лијеве полице, одржан је необичан час. Мишица Сара, старосједилац ове институције, одржала је пријемни час за мале мишеве, будуће кустосе, реставраторе и конзерваторе, дизајнере, техничаре и друге музејске стручњаке. У руци је држала пола чачкалице и показивала сложене слике пројектоване на зиду:

„Драги мишеви, добро дошли на први час обуке за стручни тим. Од данас, ви сте запосленици Музеја и чекају вас веома озбиљни задаци. Ви сте ти који ће скупљати, чувати, проучавати и излагати савремену умјетност. Знам да вам ништа није јасно, али не брините, све ћу вам објаснити. Наћулите уши, ушиљите бркове и почињемо!“

Десет малих мишјих очију гледало ју је без трептања. Пет малих мишјих шапа је хватало биљешке као једна. Мишица Сара је наставила:

„За почетак, ред је да се представим. Моје име је Сара фон Банхоф и ја сам шефица мишје дружине.

Најстарија сам и најискуснија кустоскиња, а моја породица у овој згради живи од памтивијека.

Памтивијек у овом случају почиње 1891. године, када је направљена зграда Жељезничке станице у Бањој Луци. Сад се ви питате какве везе има жељезничка станица са музејом. Е па има. У то вријеме Бања Лука је била дио Аустроугарске монархије велике царевине коју је ваљало повезати да би људи и роба могли путовати с краја на крај. Направили су пругу, саградили прелијепу зграду у Бањој Луци, а мој пра-пра-пра-прадеда Ханс се нашао у првом возу који је пристигао у станицу.

Кад је угледао ову грађевину, величанствену и лијепу, деда Ханс је, бар тако породично предање каже, одлучио да заувјек остане у Бањој Луци. Оженио се једном домаћом мишицом, пра-пра-пра-прабаком Саром, по којој сам и ја добила име, и тако почиње наша лоза. У почетку смо грицкали жито које су превозили у возовима и живјели сасвим обичан мишји живот. Године су пролазиле, царство је нестало, створена је земља која се звала Југославија, а ми смо и даље грицкали жито и правили себи логе у обје куле и у цијелој велељепној згради.

Скоро читав вијек касније десило се нешто необично. Бању Луку је погодио страшни земљотрес – много зграда је срушено, људи и мишеви су остали без домова. Срећом, уз мала оштећења, наша зграда је издржала. Умјетници те земље – Југославије и цијелога свијета, поклонили су своја дјела да би помогли разрушеном граду. И ту почиње важни дио приче. Умјесто да продају умјетничка дјела, људи су одлучили да их трајно сачувају и покажу Бањолучанима и свима који дођу у Бању Луку.

Основали су Умјетничку галерију 1971. године, а готово сто година након изградње зграде некадашњу жељезничку станицу су преуредили и отворили мјесто у ком се и данас излажу умјетничка дјела.“

„Мислим да сте погријешили. Како Галерију, кад је ово Музеј?“ – упита један збуњени миш, будући кустос.

„Добро питање, браво! Ти си радознали миш који пажљиво слуша, имаш шансе да постанеш добар кустос! Ипак, нисам погријешила.

1.

2.

3.

4.

5.

ИЗЛОЖБЕНИ ПРОСТОР

јесте мјесто гдје се постављају изложбе које могу бити из фондуса музеја, али и гостујуће, појединачних умјетника или групе.

Овдје је прво формирана Умјетничка галерија, а с временом, како је зграда скупљала све више и више умјетничких дјела, а запослени скупљали све више и више знања, Галерија је порасла. И коначно, 2004. године је постала Музеј савремене умјетности Републике Српске. Данас овдје постоји више од 1.700 умјетничких дјела: слика, скулптура, цртежа и графика, као и других радова на папиру, објеката и инсталација, фотографија и видео-радова. И свако од њих има своју личну карту.

Пажљиво слушајте, ваш будући посао ће бити да се о томе бринете. Те личне карте се овдје зову картони и за свако дјело картон чува информације о настанку, аутору, излагањима и сличним важним подацима.“

„А каква је улога мишева у цијелом том процесу?“ – упита једна мала мишица.

„Ја ћу ти објаснити“ – рече црвенорепа мишица Лана, главна кустоскиња документације. „Као и свуда на свијету, улога мишева је велика и тајна! Док људи имају свој свијет, мишеви имају свој, исти као људски, само мали. Тако смо и ми у Музеју кустоси, конзерватори, библиотекари, дизајнери, техничари.“

КУСТОС

брине о дјелима у музеју и осмишљава изложбе. Сваки кустос има своје задужење. Један брине о колекцији, други о документацији, трећи о едукацији, четврти поставља изложбе.

„А сада ми реците да ли сте се уморили?“

Пет малих мишјих уста, сложено као једна, цијукнуше:

„Нисмо!“

„Идемо у обилазак Музеја! Присуствоваћете јединственој мишјој авантури, а на крају вас чека велика журка изненађења“ – поносно рече мишица Сара.

„Пажљиво се крећите, наш задатак је да нас нико не види, а ова зграда је велика и треба много пјешачити. За почетак, видјећете изложбени простор.“

Мишеви су ходали и ходали. Ипак је Музеј направљен по мјери човјека, а кад си мали као миш, онда ти дууууго треба да га обиђеш с краја на крај. А кад уз ходање гледаш и изложбу, умориш се још и више.

Бркови су им се оклембесили и видјело се да су сасвим изнемогли.

Искусна мишица Бранка, задужена за промоцију Музеја, одлучила је да их мало размрда интересантном причом. Међутим, изненада је стала на властиту пертлу и оклизнула се, успут срушивши три експоната. Мали мишеви су хитро поскакали да сложе попадале скулптуре, али пошто нису успјели да их поставе како су стајале раније, гласно повикаше:

„Шта ћемо сад?“

„Не брините, нисам ништа покварила“, рече Бранка, отресајући са себе прашину. „Овдје треба бити пажљив, али и ми смо живи мишеви, и нама се дешава да нешто срушимо. Зато су ту конзерватори и рестауратори, они уз наше музејске техничаре тачно знају шта гдје треба да стоји и зашто баш ту.“

Мишица Сара дуну у велику, плаву пиштаљку!

КОНЗЕРВАТОРИ И РЕСТАУРАТОРИ

поправљају оштећења на умјетничким дјелима и штите их посебним методама да би што дуже трајала.

У истом тренутку, ниоткуд, с плафона, из рупица у поду, иза слика на зиду и спојева на намјештају поискака пет одраслих мишева у комбинезонима.

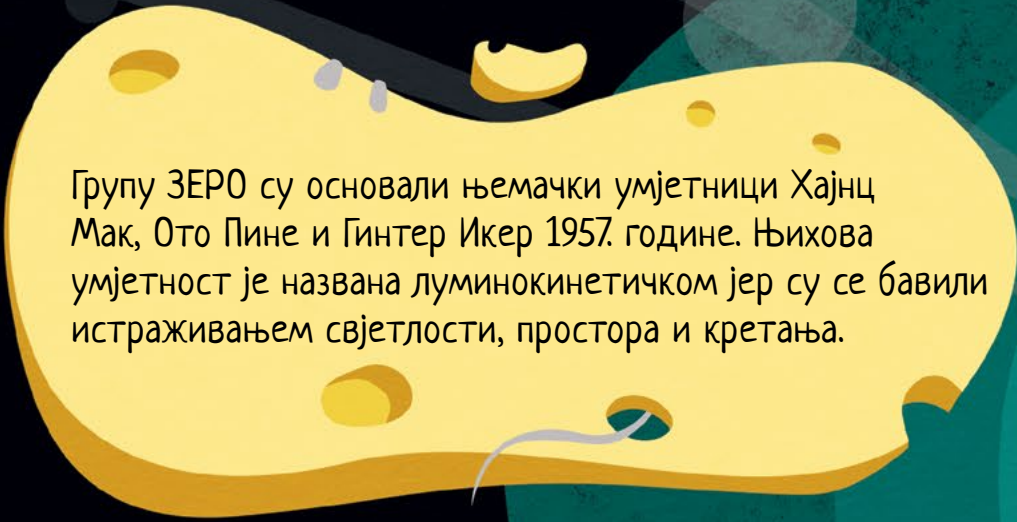
„Ништа не брините, зачас ћемо ми то!“ – рече насмијани, спретни миш Млаћо, главни у екипи.

Заиста, брзином свјетлости вратише све на своје мјесто.

„Представљам вам наше специјалце, музејске техничаре“, поносно рече Сара, „ускоро ћете и ви бити овакви, апсолутно спремни да све што се тиче умјетничких дјела, њиховог чувања, излагања и представљања публици обавите за трен.“

МУЗЕЈСКИ ТЕХНИЧАРИ

задужени су да безбједно монтирају умјетничка дјела за изложбу.

Групу ZERO су основали њемачки умјетници Хајнц Мак, Ото Пине и Гинтер Икер 1957. године. Њихова умјетност је названа луминокинетичком јер су се бавили истраживањем свјетлости, простора и кретања.

Одједном, угаси се свјетло. Чуо се понеки цијук најмањих мишева, а затим музика. Тада се упали нестварно лијепа, свијетлећа кугла и мали мишеви угледаше сјенке по зидовима како плешу чаробну, њежну, свјетлосну кореографију.

„Вау, што је ово добро!“ – коментарисали су мали мишеви, дивећи се кугли и музици.

„То је наше најзначајније умјетничко дјело, „Балет свјетлости за Бању Луку“, поклон чувене умјетничке Групе ZERO, који с поносом чувамо“ – објасни кустоскиња Маша, задужена за подучавање групице мишева окупљених око ње.

13.

„Али зар не би требало да је овдје тихо, ипак је ово музеј?“

„Код нас је увијек весело и динамично. И потпуно је погрешно мишљење да се у музеју мора ћутати и бити уштогљен.

Нарочито у нашем музеју, који се бави савременом умјетношћу. Овдје се долази да се ужива у умјетности, да се нешто научи, али и да се добро проведе. Сасвим је у реду бити опуштен у музеју. Ево, чак и ова кугла коју

видите, и она је дио богате колекције!“ – исприча у даху кустос Младен, главни међу мишевима задуженим за изложбене поставке. „Истина, људи

не знају да је ми користимо за мишје журке, али ко зна, кад би сазнали, можда би и они урадили исто“ – добаци задихани миш Нешо, један од техничара специјалаца.

14.

Забава је потрајала довољно дуго да се сви одморе од напорног разгледања. А онда је међу ђаке ушетао један дотјерани миш, носећи лаптоп у једној, а фотоапарат у другој руци. Свјетла су се упалила, музика је стала, а миш је рекао:

„Поздрав свима! Ја сам Немања, музејски дизајнер, и хитно ми је потребан неко да ми помогне да припремим наш најновији каталог. Морам завршити до јуче, овај, до сутра!“

Један мали миш храбро подиже шапицу и Немања га одмах одведе са собом.

ДИЗАЈНЕР

осмишљава изглед каталога, позивница, плаката и осталог материјала који се штампа и објављује на друштвеним медијима, а служи за промоцију изложби и музеја.

Мишеви наставише фантастично истраживање. Ходали су кроз бескрајне просторе и дивили се умјетничким дјелима која су била свуда унаоколо.

„Вау, игралиште!“ – подигоше мишићи бркове.

„О да, игралиште! А то мишје игралиште је важно умјетничко дјело, тек да се зна“ – рече мишица Маша. „Насликао га је Бранко Миљуш. И он је, као и ви, рођен и као мали живио у згради жељезничке станице, само не у Бањој Луци, него у Приједору! И пошто је Бранко Миљуш био добар, иако је овој слици дао име „Забрањена земља“, нама мишевима дозволио је да је користимо као играоницу.“

И тако су се мали мишеви играли и скакутали док очи нису почеле да им се склапају од умора. Било је вријеме за починак.

„А да ли овдје постоји простор гдје бисмо могли да одспавамо?“ – упита један малишан.

„Ово је наш дом, наравно да постоји“ – рече мишица Лана.

„Ми музејски мишеви овдје проводимо читав живот. Ево, погледајте овог пужа. Ту испод нам је спаваоница јер је пуж умирујући експонат у Музеју, озбиљним истраживањима смо установили да опуштајуће дјелује на посматраче и да побољшава сан. Направио га је умјетник Душан Оташевић, баш када смо реновирали спаваонице и од тада га много волимо. Ту су вам постављени кревети, удобно се смјестите.“

Након неког времена окријепљени мишеви били су спремни да наставе истраживање у Музеју.

„А сада, кад сте се одморили, идемо на најтајније тајно мјесто у Музеју! Пратите ме!“

Озбиљна мишица Жана, кустоскиња депоа, и специјалци, спроведоше малу мишју колону ученика у депо.

„Оперите шапице јер се умјетничким дјелима прилази с пажњом, и не додирујте их изузев ако на њима пише како треба да се додирну. Њих смију дирати само кустоси и техничари, јер они знају како се то ради“ – објасни им Жана.

ДЕПО

је простор у музеју гдје се под одређеном температуром и влажношћу ваздуха чувају умјетничка дјела како се не би оштетила.

„Погледајте, ево једне слике коју је сликао миш, а не човек!“ – викну једна мишица. „Ово је одговарајуће платно за једног миша, сигурна сам да је неки наш сународник био талентован и насликао овај портрет!“

„Ха-ха, нећете вјеровати, и ову слику је сликао човек! Зове се Војо Станић и живи у Црној Гори, поред мора. Тамо се спријатељио с једном мишјом колонијом и њима у част направио ову минијатуру. Они су је послали нама у знак великог пријатељства и поштовања које мишји род гаји према нашем музеју, и сад заузима почасно мјесто као најмања слика у нашој колекцији“ – објасни им кустоскиња Маша.

„Овамо, сви овамо!“ – зачуо се глас једног малог миша. „Пронашао сам вилу!“
Остали појурише трагом његовог гласа и угледаше нешто необично.

„Ијаааа, како је огромна! Мени више личи на лутку него на вилу! А можда постоје нека још већа бића од људи, већа од њих колико су они већи од нас? Можда и они излажу у Музеју?“

„Можда је просто неки цин заборавио своју лутку“ – размишљала је једна бистрица.

Мишица Жана им прискочи у помоћ:

„Не, људи су дефинитивно највиша бића која се баве музејом. Цинови већи од њих не постоје, или бар не залазе у музеј. А ово јесте људско дјело и заиста подсјећа на вилу.“

„Ово је сјајна прича! Ваљало би је брзо објавити!“ – рече пи-ар Бранка и узе лаптоп у руке.

„Савремену умјетност не чине само слике и скулптуре. У давна времена умјетничка дјела су била само то, слике које могу да се окаче на зид и скулптуре којима се дивило у простору. Али, како се вријеме мијењало, мијењао се и поглед на умјетност. Ево, рецимо, некад људи нису користили компјутере, а они су данас свеprisутни. И сасвим је нормално да се неки умјетник жели изразити помоћу компјутера. Или да сними видео или уради нешто сасвим ново, неки постојећи предмет употрејеби на нов начин. Уколико тиме успије да натјера на размишљање, побуди пажњу или осјећања публике, његово дјело јесте умјетност, и то савремена“ – објасни им Жана.

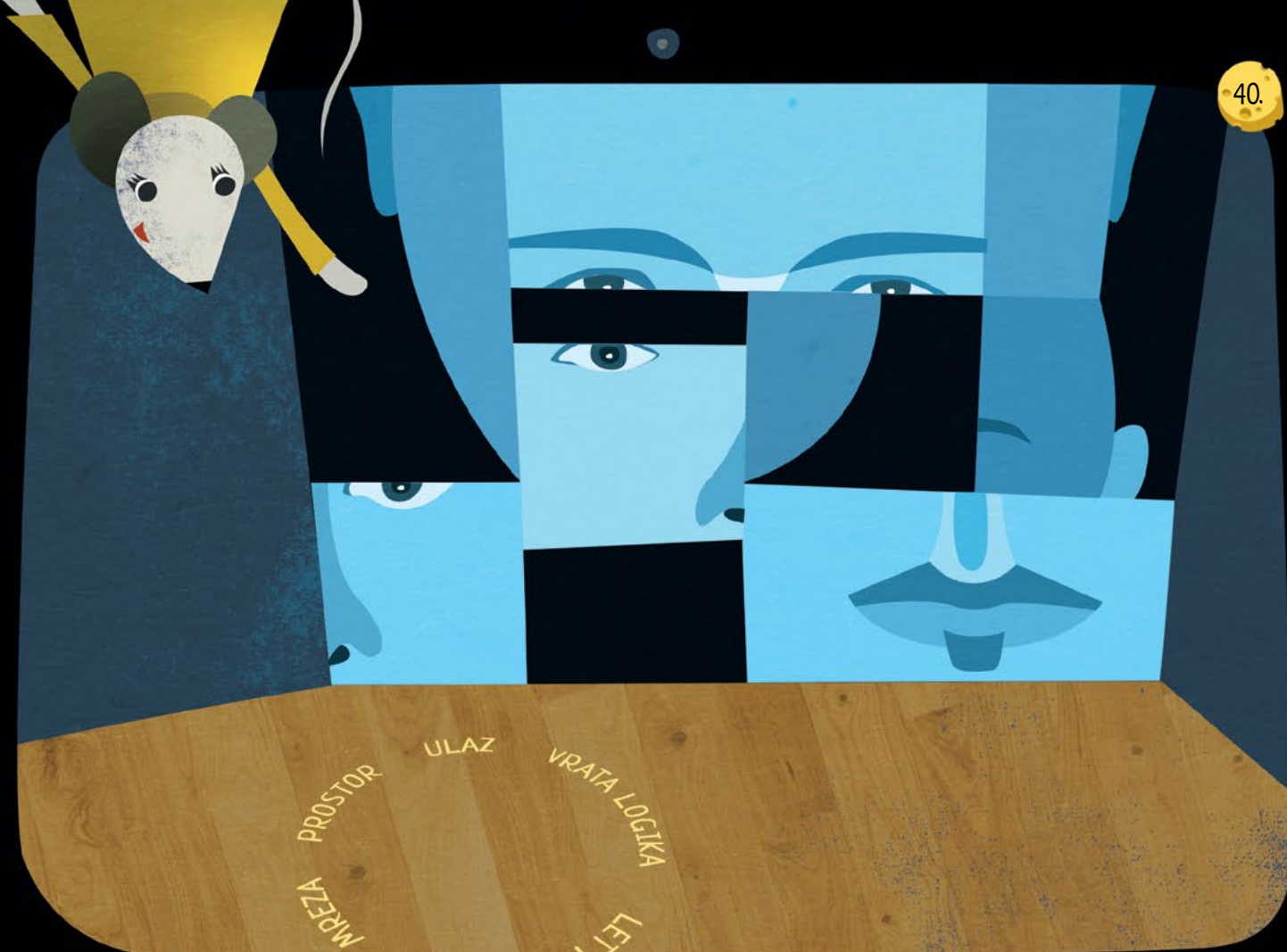
38.

39.

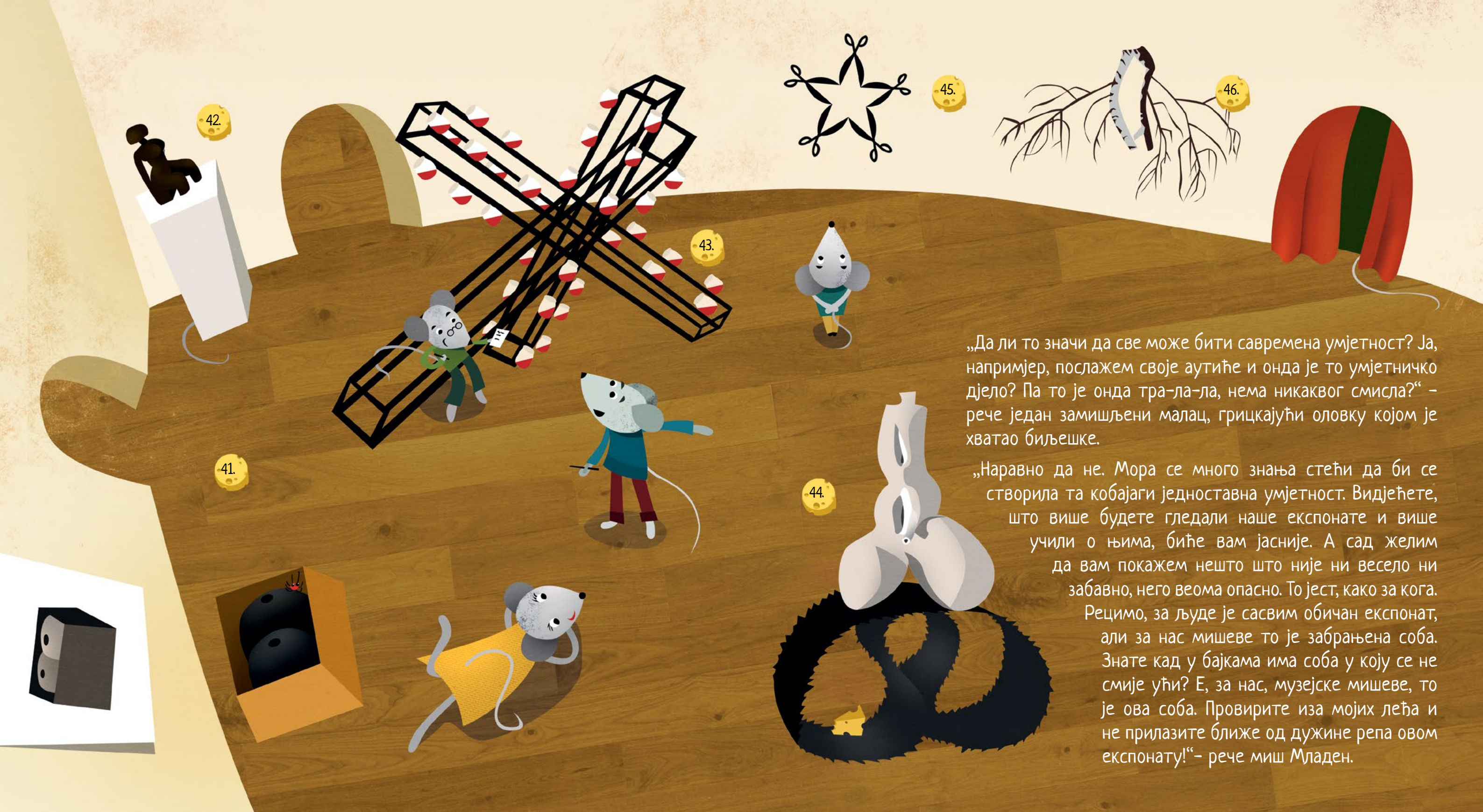

40.

PROSTOR
ULAZ
VRATA LOGIKA
MREZA
LET

42.

45.

46.

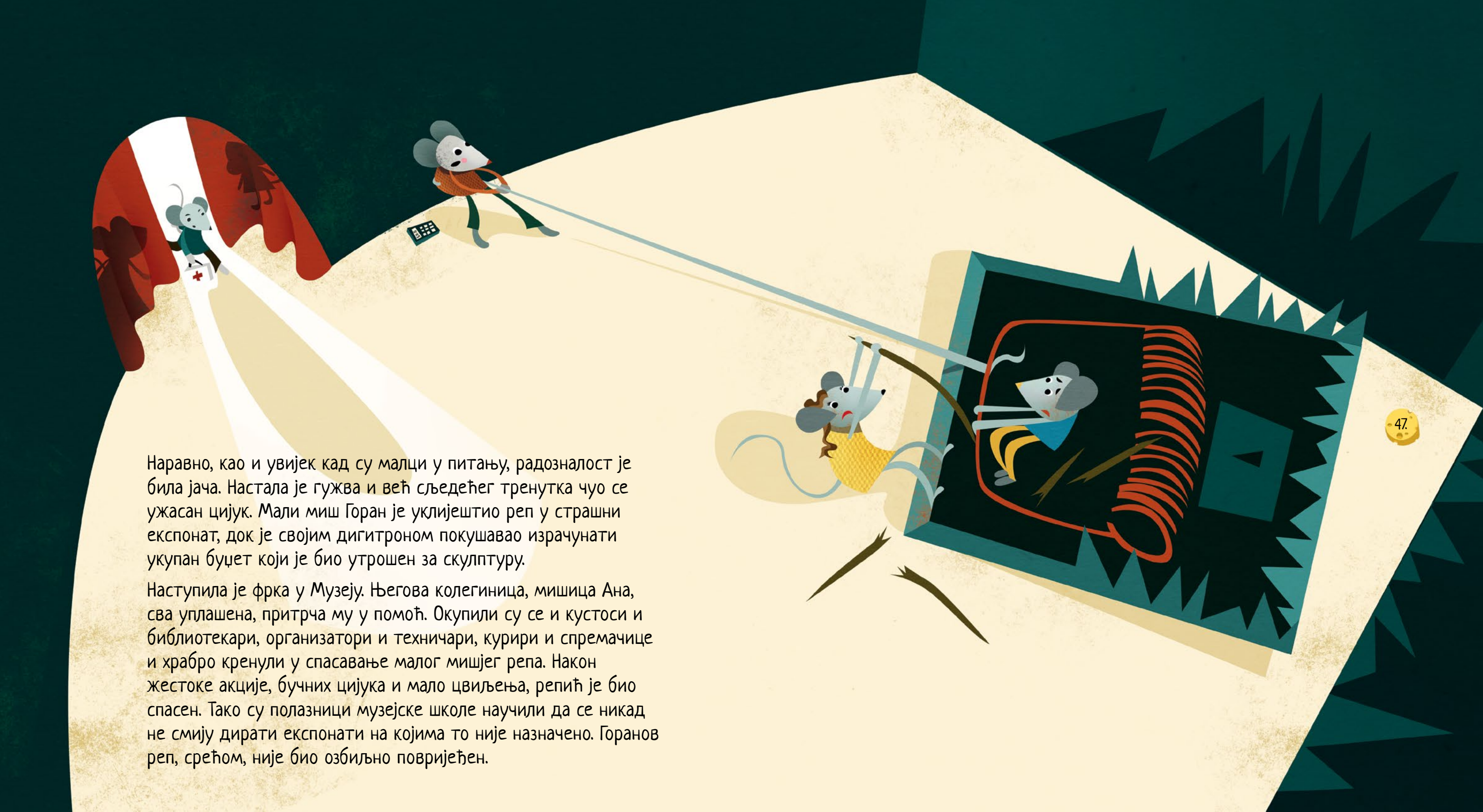
43.

41.

44.

„Да ли то значи да све може бити савремена умјетност? Ја, на примјер, послажем своје аутиће и онда је то умјетничко дјело? Па то је онда тра-ла-ла, нема никаквог смисла!“ – рече један замишљени малац, грицкајући оловку којом је хватао биљешке.

„Наравно да не. Мора се много знања стећи да би се створила та кобајаги једноставна умјетност. Видјећете, што више будете гледали наше експонате и више учили о њима, биће вам јасније. А сад желим да вам покажем нешто што није ни весело ни забавно, него веома опасно. То јест, како за кога. Рецимо, за људе је сасвим обичан експонат, али за нас мишеве то је забрањена соба. Знате кад у бајкама има соба у коју се не смије ући? Е, за нас, музејске мишеве, то је ова соба. Провирите иза мојих леђа и не прилазите ближе од дужине репа овом експонату!“ – рече миш Младен.

Наравно, као и увијек кад су малци у питању, радозналост је била јача. Настала је гужва и већ сљедећег тренутка чуо се ужасан цијук. Мали миш Горан је уклијештио реп у страшни експонат, док је својим дигитроном покушавао израчунати укупан буџет који је био утрошен за скулптуру.

Наступила је фрка у Музеју. Његова колегиница, мишица Ана, сва уплашена, притрча му у помоћ. Окупили су се и кустоси и библиотекари, организатори и техничари, курири и спремачице и храбро кренули у спасавање малог мишјег репа. Након жестоке акције, бучних цијука и мало цвиљења, репић је био спасен. Тако су полазници музејске школе научили да се никад не смију дирати експонати на којима то није назначено. Горанов реп, срећом, није био озбиљно повријеђен.

Са олакшањем наставише даље.

„Ено воза у оном филму! Да ли је то воз којим су допутовали наши мишји преци у Бању Луку?“ – радосно узвикну један мали миш.

„Није, тај воз на Венецијанском бијеналу 2017. године био је дио наше поставке под називом „Универзитет катастрофе“ умјетника Раденка Милака. Венецијански бијенале је један од најзначајнијих умјетничких догађаја на свијету и невјероватан је успјех појавити се тамо. Много земаља има своје просторе у прелијепом италијанском граду на води и тамо праве занимљиве изложбе. А наш музеј се до сада два пута појавио на Бијеналу са значајним изложбама.

48.

49.

Погледајте! Ми мишеви овдје имамо и спортски терен, а то је заправо „Врт камена“, дјело умјетника Младена Миљановића, чију смо изложбу „Врт уживања“ организовали у Венецији 2013. године“ – исприча им поносно Сара.

Након венецијанске авантуре чекало их је још једно узбуђење.

„Ово је и за вас велики дан. Успјешно сте завршили обуку и вријеме је да вас прогласимо за чланове музејског стручног тима“ – рече Сара, држећи у шапи један златни кист. Са својим колегама достојанствено, приђе групици малих мишева, једно по једно додирну кистом по рамену и рече сваком понаособ:

„Ми, мишеви од Музеја савремене умјетности Републике Српске, свечано те проглашавамо кустосом. Овим чином постајеш члан стручног тима и обавезујеш се да проучаваш и чуваш савремену умјетност најбоље што знаш. Добро дошао!“

Мишевима су бркови дрхтурили од поноса. Али, још није био крај тог дана.

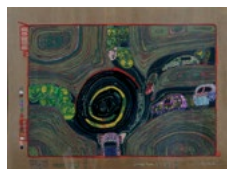
„Сјећате ли се журке коју сам вам поменула на почетку?“ – упита их Сара и настави – „Најбоља журка у Музеју се дешава за Ноћ музеја. Имате среће да је то баш ова ноћ. У цијелој Европи та ноћ у музејима постаје посебна. Тада се сви посјетиоци добро забаве, неки гледајући нарочито добре изложбе, а неки пратећи концерте испред музеја.

Наш циљ је да посјетиоци остану што дуже, чак и иза поноћи, да схвате колико музеји могу бити забавна мјеста.“ Радосни и сложни као један, мали мишеви су се придружили многобројним посјетиоцима и плесали читаву ноћ, славећи до јутра.

ПОПИС ИЛУСТРОВАНИХ ДЈЕЛА У СЛИКОВНИЦИ

1. ХАНС ХАРТУНГ (ЊЕМАЧКА)
Л 1974–19,
1974, литографија

2. ФРИДЕНСРАЈХ ХУНДЕРТВАСЕР (АУСТРИЈА)
У походу на кружни ток
(из мапе „Кишни дан“),
1971, сериграфија

3. ПЈЕР АЛЕШИНСКИ (БЕЛГИЈА)
Ротердам,
1974, литографија

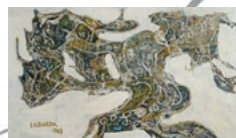
4. ЖО ДЕЛАУ (БЕЛГИЈА)
Однос црно – зелено,
1967, уље на дасци

5. ИМРЕ БАК (МАЂАРСКА)
Композиција,
1968, сериграфија

6. МИЛАН КОЊОВИЋ (СРБИЈА)
Зелен – црвен сто,
1974, уље на лесониту

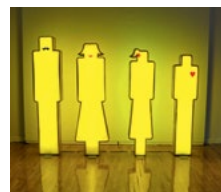
7. ПЕТАР ЛУБАРДА (ЦРНА ГОРА)
Стара маслина,
1963, уље на лесониту

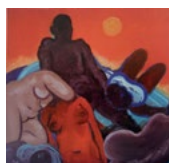
8. СТОЈАН ЂЕЛИЋ (БИХ)
У част Пјера дела Франческе,
1976, уље на платну

9. БОРА ИЉОВСКИ (СРБИЈА)
Ритмичке вјежбе,
1977, уље на платну

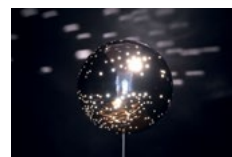
10. БОРИС ГЛАМОЧАНИН (БИХ)
Породица,
2007, инсталација

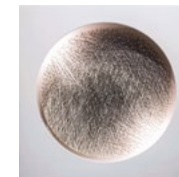
11. КОСА БОКШАН (СРБИЈА)
Пијана лађа,
1967–1974, уље на платну

12. ЈУЛИЈЕ КНИФЕР (ХРВАТСКА)
Без назива,
1979, сериграфија

13. ОТО ПИНЕ (ЊЕМАЧКА)
Балет свјетлости за Бању Луку,
око 1970, луминокинетички објекат

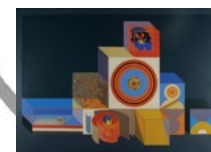
14. ГИНТЕР ИКЕР (ЊЕМАЧКА)
Свјетлосна плоча,
1972, луминокинетички објекат

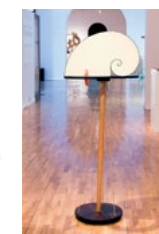
15. МУСТАФА СКОПЉАК (БИХ)
Остаци акта VII,
1984, скулптура

16. ДРАГАН МОЈОВИЋ (СРБИЈА)
Разврењавање,
1980, инсталација

17. БРАНКО МИЉУШ (БИХ)
Забрањена земља,
s. a., уље на платну

18. ДУШАН ОТАШЕВИЋ (СРБИЈА)
Лупинг (из цјелине „Илија Димић“),
1933/2015, скулптура

19. МАРИЈА ДРАГОЉОВИЋ (СРБИЈА)
Мустра 2: Пјеро на мјесечини
(из циклуса „Носталгија“),
2002–2005, акрилик и
сребрни листићи на платну

20. РАДОШ АНТОНИЈЕВИЋ (СРБИЈА)
Невиност без заштите,
2013, скулптура

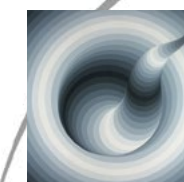
21. ГАСТОНЕ БИЋИ (ИТАЛИЈА)
Континуо 86,
1963, акрилик на платну

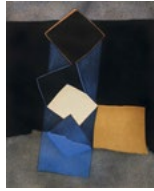
22. ВИКТОР МАЈДАНЦИЋ (БИХ)
Коло,
1966, уљана темпера на платну

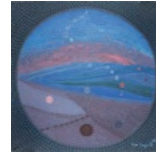
23. ЈАСЕ ТАБУЋИ (ЈАПАН)
Без назива,
1973, литографија

24. ТОМИСЛАВ ДУГОЊИЋ (БИХ)
Exodus II,
1973, акрил и полимер на платну

25. БЕРТРАН ДОРНИ (ФРАНЦУСКА)
Мали тунел,
1975, акватинта

26. НЕНА САГИЛ (ФИЛИПИНИ)
Слика која се ротира
(*Залазак сунца у Тропима*),
1969, уље на платну

38. БОЈАН СТЕВАНИЋ, (БИХ)
Мона Лиза флерт,
2006, видео анимација

39. МЛАДЕН МИЉАНОВИЋ, (БИХ)
Допадљива симфонија апсурда,
2013, видео

27. ФРАНЧЕСКО ГВЕРИЈЕРИ (ИТАЛИЈА)
Колаж бр. 16/69,
1968, колаж

28. IRWIN (СЛОВЕНИЈА)
Vade retro,
1988, објекат

40. МИОДРАГ МАНОЈЛОВИЋ (БИХ)
Присуство одсутног,
2007, видео инсталација

29. ХЕРМАН ХЕБЛЕР (НОРВЕШКА)
Визуелни знаци I,
1970, сериграфија

42. КОСТА АНГЕЛИ РАДОВАНИ (ХРВАТСКА)
Жена до глежњева у води,
1970, скулптура

41. РАДОВАН КРАГУЉ (БИХ)
Јабучке у кутији,
1974, мецотинта и објекат

30. ХАЈНЦ МАК (ЊЕМАЧКА)
Ротори,
1971, луминокинетички објекти

43. ЖИВКО ГРОЗДАНИЋ ГЕРА (СРБИЈА)
Made in Banja Luka,
2008, инсталација

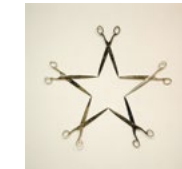
31. НЕНАД МАЛЕШЕВИЋ (БИХ)
Die Pflanzen,
2014, колор фотографија

44. ЗДРАВКО ЈОКСИМОВИЋ (СРБИЈА)
Једном годишње,
2008, скулптура

32. ВОЈИСЛАВ СТАНИЋ (ЦРНА ГОРА)
Портрет,
1972, уље на платну

45. ВЛАДИМИР ПЕРИЋ (СРБИЈА)
Исечак, 2005,
инсталација

33. МИЛУН ВИДИЋ (СРБИЈА)
Шарена кутија,
1973, скулптура

46. БОРЈАНА МРЂА (БИХ)
Крила,
2008, објекат

34. ТЕЈМУРАЗ ЧОГОВАДЗЕ (ГРУЗИЈА)
За столом,
2000, уље на платну

47. ВЕСКО СОВИЉ (БИХ)
Мишоловка,
2005, објекат

35. БОРИС ГЛАМОЧАНИЋ (БИХ)
Идентитет,
2006, инсталација

48. КАТА МИЈАТОВИЋ (ХРВАТСКА)
Несвјесно: Canal Grande,
2013, колор фотографије

36. БИЉАНА ГАВРАНОВИЋ (БИХ)
Тотеми,
1989, колаж на папиру

49. РАДЕНКО МИЛАК (БИХ)
From The Far Side of The Moon,
2017, анимирани филм

50. МЛАДЕН МИЉАНОВИЋ (БИХ)
Врт камена,
2013, инсталација

37. ЈОЖЕ ЦИУХА (СЛОВЕНИЈА)
Тужба, s. a.,
комбинована техника

ИМПРЕСУМ

ИЗДАВАЧ

Музеј савремене умјетности
Републике Српске
Трг српских јунака 2, Бања Лука
тел: +387 51 215 364
факс: +387 51 215 366
www.msurs.net

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Др Сарита Вујковић, директор

ИЗДАЊЕ
100

ГОДИНА ИЗДАЊА
2019.

ТЕКСТ
Јелена Којовић Тепић

ЛЕКТУРА
Др Дијана Црњак

ИЛУСТРАЦИЈЕ
Драгослав Малинић

ДИЗАЈН
Немања Мићевић

ТИРАЖ
1.000

ПОКРОВИТЕЉ
Министарство просвјете и културе
Републике Српске
UNESCO регионални биро за науку и културу у Европи,
Канцеларија у Сарајеву

Ова публикација настала је у склопу пројекта „Дијалог за будућност“, који имплементирају UNDP, UNICEF и UNESCO у партнерству са Председништвом Босне и Херцеговине. Пројекат „Дијалог за будућност“ финансира се средствима Уреда Уједињених нација за подршку изградњи мира / Фонда за изградњу мира (PBF).

Ставови и мишљења изнесени у овој публикацији јесу ставови и мишљења аутора публикације и не одражавају нужно ставове и мишљења УН агенција које имплементирају пројекат нити партнера у пројекту. Садржај публикације искључива је одговорност аутора.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

087.5

КОЈОВИЋ Тепић, Јелена

Тајни живот музеја / [аутор текста Јелена Којовић Тепић ;
илустрације Драгослав Малинић]. - Бања Лука : Музеј савремене
умјетности Републике Српске, 2019 ([б.м : б.и.]). - 50 стр. : илустр. ;
23 см. - (Издање / Музеј савремене умјетности Републике Српске ;
100)

"Ова публикација настала је у склопу пројекта "Дијалог за
будућност", који имплементирају UNDP, UNICEF и UNESCO у
партнерству са Предсједништвом Босне и Херцеговине"--
>колофон. - Тираж 1.000.

ISBN 978-99938-45-99-7

1. Малинић, Драгослав [илустратор]

COBISS.RS-ID 8574232

КУСТОС

брине о дјелима у музеју и осмишљава изложбе. Сваки кустос има своје задужење. Један брине о колекцији, други о документацији, трећи о едукацији, а четврти поставља изложбе.

ДИРЕКТОР

заједно са кустосима чува умјетничка дјела. Одговоран је за план и програм рада и све што се ради у музеју.

СТРУЧЊАК ЗА ПРОМОЦИЈУ

(пи-ар) припрема информације о музејским дешавањима за медије.

МУЗЕЈСКИ ТЕХНИЧАРИ

задужени су да безбједно монтирају умјетничка дјела за изложбу.

ДИЗАЈНЕР

осмишљава изглед позивница, плаката, каталога и осталог материјала који се штампа и објављује на друштвеним медијима, а служи за промоцију изложби и музеја.

ISBN 978-99938-45-99-7

9 789993 845997